

Mobitex i Tyskland

Augusti 1994 lämnade jag Göteborg och Eritel AB för en anställning som Mobitex Supportingenjör på ERA i Kista. Jag sålde min 2a i Majorna och möblerna magasinerades. Meningen var att jag skulle skaffa en lägenhet i Stockholm men sådant tar ju tid. Jag fick hjälp av ERA med bostad i Stockholm, det blev ett möblerat rum på Huvudsta Bostadshotell i Solna, cirka 16 kvm med kokvrå. Mycket enkelt, hyran var 3000 sek per månad. Mitt första större uppdrag var en resa i oktober till Singapore, 4a veckor, för att installera Mobitex NCC och hålla NCC-kurser. En fantastisk upplevelse att få komma till Singapores heta, fuktiga klimat. Inomhus gick man omkring och småfrös eftersom luftkonditioneringen var inställd på 17 - 18 grader. Jag fick bo på ett mycket fint hotell, Orchard Hotel. Frukosten kostade motsvarande 100 sek. Ganska dyrt för en tallrik müsli. Efter två veckor fick jag sällskap av en kollega från Stockholm och han lärde mig att det var smartare med tanke på traktamentet att äta frukost på Macdonalds. Det var fullt med tyskar som firade någon slags oktoberfest på hotellet. De första veckorna ägnade jag åt att installera först Mobitex NCC på en VAX/VMS och därefter koppla in en MHX och det övriga Mobitex-nätet till NCC. Allt gick bra, installationen gick som det brukar utan problem. Den tredje veckan skulle jag hålla en Mobitex-kurs, det var 4a dagar med Mobitex Abonentregister. Jag tror Ingrid Eggestad hade satt ihop det kursmaterialet. Under helgen före kursen satt jag på hotellet och pluggade Mobitex Abonentregister. När jag tröttnade på hotellrummet tog jag med kurspärmarna och åkte upp till hotellets tak där poolen låg och satte mig att plugga bredvid semesterfirande och solande tyskar. På måndag var det dags för mig att börja kursen som skulle hållas 9 – 16 måndag till torsdag. Jag visade PowerPoints, demade på en dator mot NCC och pratade engelska, jag tror de flesta förstod vad jag sa. Rakt ovanför mig fanns ett luftkonditioneringsaggregat i taket som blåste kall torr luft. Jag pratade på och tänkte inte närmare på det. Första dagen gick bra även om eleverna såg en aning förvirrade ut men så brukar det vara efter första kursdagen. På tisdag morgon kände jag mig konstig i halsen. Efter ett tag förstod jag att jag hade tappat rösten. Jag kunde inte få fram ett ljud. Jag kände igen symptomen, det hade hänt en gång tidigare när jag var på repmöte under 80-talet. Efter frukosten skickade ett fax jag till projektledaren i Stockholm där det stod "Jag har tappat rösten kan inte hålla kursen idag". Jag åkte till kontoret, delade ut lappar till eleverna där jag förklarade att jag tyvärr hade tappat rösten så att tisdagens undervisning fick ställas in. Jag ställde in tisdag och onsdagen och körde kurs på torsdag och fredag. Man blir fruktansvärt handikappad om man inte muntligen kan göra sig förstådd med omvärlden, särskilt om man är på resa utomlands.

När jag kom hem till Stockholm skulle jag skriva en reseräkning. Jag hade en telefonräkning på cirka 24 000 sek eftersom jag hade blivit tillsagd att rapportera till Stockholm regelbundet. Att ringa till Stockholm från hotellrummets telefon blev ganska dyrt och det slog mig att det hade varit billigare om Stockholm hade ringt upp mig på hotellet i stället. Men tydligen rymdes detta i projektets budget. Singapore blev min första tjänsteresa för ERA. I fortsättning var det Mobitex i Tyskland som gällde.

Någon gång i december skulle jag flyga till Düsseldorf och installera Mobitex NCC i lokaler belägna i Essen. Nu hade Eritel introducerat ett nytt nätelement, en X25-router från Digital Equipment. Det här var en ganska ny och lite mystisk maskin som skulle sitta mellan NCC och Mobitex-nätet. Som vi alla minns så kunde X25 vara rätt så komplicerat att konfigurera, så även denna router. StenP på Eritel var expert på routern. Han hade gjort den första konfigurationen på Eritel. Routern var helt ny för mig och nu skulle jag åka till Tyskland och installera en sådan. Jag frågade Eritel om de kunde faxa upp en konfigurationsanvisning men se det ville de inte. De ville nog helst inte att Gunnar Siréus skulle åka över huvud taget. Jag ringde upp Johan Landtmansson och frågade om han kunde hjälpa till. Johan svarade

att "Gunnar, det här så komplicerat så det går egentligen inte att förklara". Underförstått, det är bäst vi skickar någon från Eritel. Jag tog då kontakt med Digital Equipment i Stockholm och bokade en tid hos dem. De var mycket tjänstvilliga, jag åkte dit och blev undervisad i konsten att konfigurera en X25-router. Emellertid, samma dag som jag skulle flyga till Tyskland kom ett fax från StenP med detaljerade konfigurationsanvisningar. Jag flög till Tyskland och genomförde en installation av Mobitex NCC plus X25-router. Det var en fredag. Efter att allt hade installerats och noderna startats upp så gick X25-linjen inte upp som den skulle. Nu blev det lite nervöst. Dock efter ett telefonsamtal med Niclas Cahlin blev jag påmind om att en strappning på ett X25-kort på MHXen skulle tas bort. Det hade jag missat. Jag tog bort strappningen och se, nu gick linjen upp. Det var fantastiskt skönt. På eftermiddagen besökte jag en julmarknad i Essen och gick omkring och bara njöt bland julpynt och chokladdoppade äpplen.

Min andra resa till Tyskland ägde rum den 1 januari 1995. Den 2/1 skulle NCC uppdateras i Essen. Det var lite speciellt att flyga på nyårsdagen, många av mina medpassagerare såg lite trötta ut. I Essen mötte jag för första gången Frank Heitjohann, produktledare för Mobitex på Ericsson GmbH. Frank berättade att han kände Lennart Agestam. Sedan tittade han på mig och frågade om jag verkligen var expert på VAX/VMS. Jag kan installera Mobitex NCC svarade jag. Installationen, eller uppgraderingen, gick bra och jag och Frank jobbade mycket tillsammans under det året. Januari och februari 1995 förberedde jag och Ulf Möller acceptanstester av BRU3. Vi satt i Eritel's testlab under ett antal veckor och testade skrev testspecifikationer och testade. I februari blev det dags att åka ner till Tyskland med en BRU3. Vi skulle köra bil från Göteborg, cirka 100 mil. Gunnar Parkefeldt hade hyrt en svart Volvo 740 för ändamålet. När jag och Ulf en söndag hämtade bilen såg vi att den hade dubbdäck. Det råder dubbdäcksförbud i Danmark och Tyskland. Vi beslöt då att ta min Ford Escort, jag körde redan då sedan många år tillbaka med friktionsdäck. Kan man köra bil så behöver man inte rassla omkring med dubbdäck i Stockholm och Göteborg, särskilt som väglaget 99% av tiden inte är blankis och eftersom dubbdäck har sämre väggrepp än friktionsdäck på barmark. Jag och Ulf körde till Düsseldorf och vi var där en vecka. Under våren blev det fler resor till Düsseldorf och jag började tycka om den staden, särskilt som jag hade träffat en tysk tjej där som också var nyinflyttad från Bamberg i Bayern. Jag hade ju pluggat tyska på kvällstid under två år och sommaren 1994 var jag på språkkurs 4a veckor i Freiburg. Jag började kunna lite tyska och övade så ofta jag bara kunde. Jag vill lära känna Tyskland, tyskarna och tysk kultur. Inte bara vara där som turist.

Under pingsthelgen 1995 körde jag bil till Tyskland för att på måndagen gå på anställningsintervju på Ericsson GmbH. Intervjun gick bra och vi bestämde att jag skulle börja som Expatriate med titeln Mobitex System Expert i augusti 1995. På den tiden hade man fortfarande D-mark i Tyskland och en D-mark kostade cirka 5,50 sek. Den lön jag fick i Tyskland motsvarade cirka 50 000 sek i månaden vilket var ett kraftigt lönelöft jämfört med lönen på ERA. Jag fick bo i en gammal läkarvilla som ursprungligen hade hyrts för Magnus Packendorf med familj i ett väldigt fint område i Düsseldorf. Dessutom fick jag disponera en egen bil, en Ford Mondeo. Det här var som att komma till paradiset. Från en sunkig hyreslägenhet i Blackeberg till en läkarvilla i Düsseldorf, en lön som bara ett fåtal på Eritel hade, ny flickvän, tjänstebil samt möjlighet att bara prata tyska hela tiden! Ok, då hade jag fortfarande ganska mycket kvar att lära när det gällde tyska. Klimatet är också bättre i Düsseldorf, våren kommer redan i februari.

Under hösten 1995 jobbade jag mycket med och i Mobitex testlab som mina kollegor hade byggt upp på Ericsson GmbH. Lena Dubbelman och Christer Johansson var också med och testade, Lena som anställd på GfD. Jag hade mycket kontakt med ERA i Stockholm och Eritel i Göteborg. Ragnar Melcher kom ner som Expatriate från Stockholm och vi jobbade

mycket nära varandra. Ragnars far är tysk och Ragnar talar tyska flytande. Jag hade ständigt med mig ett tysk-engelskt lexikon och jag noterade nya ord och uttryck varje dag. Min ambition var att tillägna mig tyska som ett andra modersmål. Jag undvek därför att prata svenska med mina svenska kollegor. Jag ville helst bara umgås med tyskar. Jag tror jag blev ganska populär bland tyskarna på Ericsson GmbH när jag sa att jag älskar Tyskland. Sådant är tyskar inte vana att höra.

Det var en intensiv period hösten 1995 och början på 1996. Mobitex driftsledning och huvudkontor flyttades till Leipzig i Sachsen, gamla DDR. Leipzig är en gammal kulturstad mest känd för att Johan Sebastian Bach var verksam där. Svenska soldater var också stationerade utanför Leipzig och deltog i ett stort slag 1813 mot Napoleons armé. Utrullningen av Mobitexnätet hade nu pågått en tid och det var stora problem med telefonledningarna i östra Tyskland. De var från 40-talet, koppartråd isolerade med oljepapper. Vid fuktig väderlek ökade överföringsförlusterna, det blev dålig kontakt med BRU3, ibland tappade man kontakten helt.

Det var Frank Heitjohann som skötte kontakten mellan Ericsson GmbH och GfD. Han hade regelbundna möten med GfD och brukade lova än det ena och än det andra. En fredag eftermiddag fick jag ett mejl från Frank. Han skrev att han just haft ett möte med GfD och då lovat att jag skulle demonstera några Mobitex-funktioner i Mobitexlabbet i Düsseldorf på måndag kl 0900. Bland annat var det demo av X25 via X25-nätet som Deutsche Telekom tillhandahöll. Problemet var bara att just detta hade vi ännu inte fått att fungera. Dessutom hade jag semester kommande vecka och hade bokat en skidresa till Alperna. Det hade Frank missat. Hursomhelst, på måndag morgon meddelade Frank hemifrån att han inte kunde komma till jobbet på grund av halt väglag. De flesta bilister i södra Tyskland kör med sommardäck även på vintern, vilket ofta leder till "Massenkarambolage" på Autobahn under vintern. Då får plåtslagarna mycket att göra. Vi fick på något sätt avstyra och senarelägga demonstrationen med GfD. Under våren blev jag stationerad i Leipzig, kunden ville ha en Mobitex-expert på plats. Lena Dubbelman var också där. GfD hade en mycket trevlig ung man vid namn Jürgen Speißer som jobbade tillsammans med Lena. Jag fick då veckopendla mellan Düsseldorf och Leipzig, en sträcka på cirka 60 mil. Rätt så ansträngande att köra 60 mil på fredag och söndag kväll, ibland med topphastigheter runt 200 km/timmen. Det tog cirka 5 timmar. Visserligen med en bra bil, en Audi diesel med turbo, men ändå fruktansvärt ansträngande och inte helt ofarligt heller. Jag jobbade i Leipzig från maj 1996 och cirka 6 månader framåt till dess beskedet kom att GfD vill bryta kontraktet. Orsaken var den, bland annat, att GfD inte kunde hålla ihop internt, gamla samarbetspartners blev med tiden konkurrenter som GSM-operatörer i Tyskland. Men det är en annan historia.

Efter att GfD hade sagt upp projektet i Tyskland fick jag ett sista Mobitex-uppdrag i december 1996 hos Polisen i Salzburg. Varje kanton i Österrike har en egen polismyndighet och Polisen i Salzburg hade köpt ett eget Mobitex-system som skulle användas för att skicka fasta textmeddelanden vid vissa givna situationer. Det kunde vara meddelande för "bilen lämnar station", "patrullen stannar för att fika", "bilen åter på station" osv. Polisen hade redan GSM mobiltelefon, kommunikationsradio och walkie-talkie så Mobitex blev ett fjärde kommunikationssystem att hantera. Polisen hade ett antal tekniker anställd för att ta hand om utrustningen och det var dessa tekniker, cirka 5 stycken, som nu skulle ta hand om ett Mobitex-system. Eritel hade lyckligtvis översatt Mobitex-dokumentationen till tyska. En av teknikerna sa i början av kursen att "kommer du med böcker på engelska så går vi hem". Det var således väldigt uppskattat med dokumentation på tyska. En av teknikerna var rätt så humoristisk. Det finns ett uttryck på tyska "Kommt Zeit, Kommt Rat", vilket betyder "Kommer tid, kommer råd". Men han sa "Kommt Zeit, kommt Rat, kommt Fahrrad!" och sen skrattade han. Några av teknikerna kom från Vorarlberg i Österrike och där talar man en väldigt

svårbegriplig dialekt. En dag frågade jag vilket språk de talade. "Wir sprechen Verschlüsselt" svarade de. Verschlüsselung, på svenska kodning, var ett ord som ofta användes i Mobitex-dokumentationen.

Det blev en besvikelse att Mobitex i Tyskland lades ner, hade tänkt stanna där i 5 år. Jag fick dock chansen att komma tillbaka igen juni 1998, då som GPRS System Expert. Jag kunde inte något om GPRS då, och jag märkte att det blev en del gnäll och några menade på att det fanns bättre GPRS-expert i Aachen som också hade sökt den tjänsten. Men jag tror att Stefan Gustafsson tyckte att jag hade gjort ett bra jobb för Mobitex och nu såg han till att jag fick jobbet som GPRS-expert också. Jag fick ägna sommaren 1998 åt att plugga in GPRS och till hösten kunde jag tillräckligt mycket för att hålla översiktliga GPRS-presentationer och jobba med offertförfrågningar från kunder i Europa.